

Baron Juri Vega in slovesnost njemu v spomin v Zagorici 26. dne t. m.

Povejte, drage nam „Novice“, občinstvu, da 26. dne tega mesca se je namenilo nekoliko Dunajčanov obiskati rojstni kraj barona Jurja Vega.

Juri Vega je bil sin bornih staršev, rojen 1754. leta v Zagorici fare Moravske na gorenskem Kranjskem. Dobri ljudje so mu pripomogli, da je šel v ljubljanske šole. Tu se je kmali pokazalo, da ima fantič Vega prebrisanu glavico; revni kmetovski fantek je hitro prekosil vse svoje tovarše. Ko je pa Vega 1783. leta prvič na svetlo dal analizo matematično, se mu je začudil ves svet. Od te dobe se je naš Juri Vega hitro pomikal naprej. Že ga najdemo 1784. leta učenika računstva pri topničarjih; zatem hrabrega vojščaka pri turški in pri francoski vojski. Povsod je bil Vega srečen; zato je pa prejel častni red Marije Terezije, postal je iz kmeta velik žlahen gospod — baron. Glej Krajna! ta je tvoj slavni sin. Glej fara moravska! ta je prvák izmed tvojih faranov! Al to še ni vse; Vega je postal 1800 leta podpolkovnik (Oberstlieutenant). Hitro se je pomikal baron Vega po vseh teh stopinjah; niso ga pa tirali naprej ne prijatli ne bogastvo, ampak sama izvrstna učenost njegova.

Kako je bil Vega učen, ne pričujejo le same bukve njegove, ki so bile nekatere po 2-3-7-8 celó po 30krat natisnjene, temveč družbe učenih v Pragi, Berlinu, Erfurti, Gotingi in drugej, in pa stanovi deželni štirski, ki so si ga bili izvolili souda zarad učenosti njegove.

Baron Vega je bil 1802. leta presodil mere in vage dunajske, in je najdel, da imajo mlinarji na Dunaji in v okolici dunajski krivično mero in vago. Popraviti in naravnati so jo morali, pa prav to je vzrok bil pre-rane smrti našemu rojaku. Baron Juri Vega se je mnogokrat hodil zračit ob Donavi; tu ga zgrabi neki razkačen mlinar, ga prebode s handžarom (štiletom) ter ga pahne v Donavo, iz ktere so ga bili dne 26. septembra 1802. leta dobili mrtvega.

To žalostno obletnico nameravajo nekteri častitelji Vegovi iz Dunaja v njegovem rojstnem kraju, v Zagorici, tako obhajati, da napravijo spominek na rojstni hiši baronovi in da opravijo zanj ob 10. zadušnico v tamošnji cerkvi sv. Križa. — Pred 14 dnevi smo prehodili in pregledali tisti svet od Kresnic do sv. Križa in doli do Lazov, da bi presodili, od kod bi bila pot kraji in bolji, in našli smo, da od Lazov čez sv. Heleno proti sv. Križu je najbližniši pot v Zagorico od železnice. Samo to bi želeli, da bi dotični župani pot od sv. Helene do vasi Klopce blagovolili malo naravnati, da bi bila pot pešcem polajšana. —

To naznanjamo 1. v slavo vsi deželi kranjski; 2. da spodbudimo vse tiste bistre glavice avstrijske, ktere vedó in znado čislati zasluge rojaka slovenskega, da bi se udeležili 26. sept. t. l. napovedane svečanosti prav obilno; 3. da pokažemo, da baron Juri Vega, utopljen dne 26. sept. 1802, v spominu tudi na Dunaju neumrljiv živi.

Želko Vilinski.

Dopisi.

Iz Maribora. (Vabilo.) Občni zbor mariborske čitavnice je sklenil, da se napravi beseda v spomin neumrlih zaslug Slomškovih za slovenski narod na slovestvenem polji. Ta beseda se bo obhajala 24. dne t. m. v Kartinovi dvorani ob pol 8. zvečer. Zbor bo pel: „Iskrenim Slovencev“, „Večernico“, „Preljubo veselje“, „Najbolje vince“, „Lahko noč“ (vse pesmi Slomškove) in „Kdo je mar?“ Razun tega so na načrtu: „Uvodni

govor, samospevi, glasovir in deklamacija.“ K tej besedi prijazno vabimo vse, katerim je Slomšek v blagem spominu. — Ker bi radi s časom postavili našemu blagemu in izvrstnemu Antonu Martinu javen spominek tukaj v Mariboru, v mestu njegove najimenitnejše delavnosti, tedaj bodo čisti dohodki začetek posebne matice za ta namen. Vstopnina je določena na 40 kr. av. v. brez omeje darežljivosti za navedeni namen. Vstopni listi se dobodo zadnje tri dni pred besedo v naši čitavnici, in 24. dne t. m. zvečer pri kasi.

Čitavničin odbor.

Iz Ptuja 4. sept. — V tukajšnji čitavnici bode 10. dne t. m. beseda z govorom, s šaloigro, s petjem in plesom, h kateri so udje uljudno povabljeni. Odbor.

Iz konjiškega okraja na Štaj. J. S. Solzé vam pišem, da nas je v sredo večer Bog s točo strašno pretepal, ktera nam ni samo za letos živež, temuč tudi vse upanje za prihodnje leto vzela. Njive po hribih so odrte, le kamenje s pusto nerodovito zemljo je ostalo; v vinogradih so čez sežen globoki grabni, doline so zasure z glinom, šutom in kamenjem. Toča je pobila nekoliko vojniške, cerkovniške, črešniške in konjiške fare, špitalsko, dramelsko, žiško, loško in šentjernejsko faro pa vso. Ako ne pride od kod hitra in zdatna pomoč, bodo ljudje še pred koncem leta začeli glada mreti. Bog pomagaj! Zima in suša ste ozimno vzele, da se je komaj seme namlatilo; zmladletno setev je pa suša in toča čisto vzela. Svetujte nam: na koga naj bi se obrnili, da bi hitro pomoč dobili. *)

Iz Koroškega 5. sept. J. R. — 25. dne p. m. se je na Dikši oblak vtrgal, in vsula se je toča in voda tako strašno z oblakov, da že od 50 let ne tako. V četrť ure je bilo vse pokončano. Pri nas v Ovbréh je pa gorske zemlje in drv na kupe; prinesli so hudourniki pluge, vozove, zibelke, z eno besedo vse, kar je našla voda na gorah, je pritirala k nam. Tri mostove in pet mlinov je zelo poškodovalo. Neko bajto v kateri ste dve ženski z otrokom prebivale, je okoli zasukala; enega berača je voda vzela in ga tako hitro po grabnih tirala, da ga niso mogle rešiti in še zdaj ne vejo, kje leži. V Ovbréh nismo na preveč nevarnem kraju, vendar nam je voda s prstjo vse povalila, po vrtilih in na travnikih. Jejmene! huda bo, ni denarja, ne živeža, ne sena. Posebno trda je za učitelja v takih primerljajih. On je sploh povsod tudi mežnar in mora hudi uri zvoniti; ako se zgodi, da toča pobije, se nad njim grozijo in ga psujejo, da se Bogu usmili! Kdor ima oblast čuti nad cesarskimi postavami, naj se potegne za nas revne koroške učitelje, kajti pri nas še ne velja prepoved, da se o hudi uri ne sme zvoniti.

V Trstu 22. avgusta. ✠ — „Novicam“ se piše 3. t. m. iz Trsta zastran gimnazije: „Slovenski govor bi pa bil skoro ostal, kjer vlani, ako bi se ne bil gosp. Štubelj poslednjo uro usmilil Slovencev, sestavil in govoril malo stvar; hvala mu! Zeleti bi bilo, da bi tudi pri dijakih zginila tista indolencija, ktera prepušča vse na razsodbo poslednjemu trenutku.“ — Ker ne moremo verjeti, da je hotel g. dopisnik s temi besedami našo gimnazijo zarad slovenščine žaliti, zato mislimo, da je prejel iz kalnega vira sporočilo, ktero je vzel za resnično ter ga oznanil slovenskemu svetu. Ni res, da se je gosp. Štubelj usmilil Slovencev i sestavil slovenski govor; tudi ni res, da je bil na zadujo uro sestavljen, pa tudi nihče, kdor resnico vé i ljubi, ne more očitati slovenskim našim učencem indolencije. Kar je v Trstu

*) Kar je storil kranjski deželni poglavar za uboge naše Notranjce, bi utegnil storiti tudi štajarski deželni glavár za vaše siromake. — Do gosp. dr. Kovača pa je treba se pismente obrniti, da se na drobno pogovorite, kako in kaj. Pisma se mu pošiljajo v Kragujevac. Vred.

gimnazija, bili so trije slovenski govori i sicer vsi zadnjih pet let; predlanskim ga zato ni bilo, ker je učenec, ki ga je imel govoriti, zadnji dan iz Trsta šel; vlani ga tudi ni bilo; ali bilo tudi ni niti nemškega, niti laškega, ker je stari, v pokoj djani vodja sam veliko govoril. Letošnji o pravem času sestavljeni govor se je dal v roke najizvrstnejšemu učencu g. Mahorčiču, ker pa njega ni bila volja govoriti ga, prišel je v roke g. Štubeljnu, ki je sicer res nekoliko vrstic v sredo govora vvrstil, ker se mu je prekratek zdel, sestavil pa ga on ni. Govor je povdarjal, kako potreben, kako častitljiv je materni jezik, i da imajo učenci sveto dolžnost, temeljito se ga naučiti, i ni bil krajši od laškega. — Kaka indolencija pa je med slovenskimi našimi učenci? Kdor koli jih pozná, gotovo jim tega ne bode očital, ker mora soditi po celoti, ne pa po izjemkih, kateri se nahajajo povsod. Koliko lepih nalog, koliko prostovoljnih prevodov iz laškega so učenci med letom spisali! Imamo izmed njih celó take, ki pred tremi leti še brati niso znali, zdaj pa pišejo boljše, nego tû ali tam kak učitelj, ki na gimnazii slovenščino uči, če tudi se tukaj slovenščina le v prostih urah razlaga in še le od tretjega razreda, v vsakem po 2 uri na teden. V tretjem oddelku se je do letos celó le 1 uro na teden učilo; slovenski učitelj pa je, spoznavši, da je to premalo, po dovoljenji visoke vlade eno uro pridal. Za stran šolskega programa naj bode toliko rečeno, da je bil zadnja leta vselej kak slovensk sestavek za-nj pripravljen, ali ni se natisnil, kakor smo čuli zato, ker je bilo — preobilo družega gradiva. Tudi letos je imelo priti nadaljevanje laškega slovstva v program; ali še le poslednji čas je bilo odpovedano, ker je pisatelj zbolel in umrl; zato je tudi slovenski sestavek kratek. Name-njenega je bilo toliko gradiva, da bi se bilo moralo prositi dovolitve zarad tiskarnih stroškov. Prav pa ima dopisnik, ko pravi, da je bilo več Slovencev na gimnazii, nego jih kaže program. Tako je v osmem razredu zapisanih 8 Slovencev, 5 Lahov in dva Nemca; v resnici pa je bilo 14 Slovanov i le 1 Lah; i še tega dedje so iz Kranjskega, menda iz Loke domá. Ako se nekteri Slovinci, na pr. Godina (ne vemo, kako je to, da sin tako izvrstnega Slovenca, ki se trudi na vse kriplje za slovenstvo, neče biti Slovenec, ampak, kakor mu sploh vsi slovenski učenci očitajo, Italijan!) vpisujejo za Lahe, ker so vsi vneti za laško kulturo, in nečjo učiti se slovenščine, vendar zarad tega še niso Lah. Ali tudi to se vprihodnje gotovo na boljše obrne, ker sta šolski nadzornik i vodja, ktera oba sta še le med šolskim letom nastopila sedanji službi i dobro slovenski znata, vrla, poštena i pravična moža, slovenščini prav tako prijatelja, kakor vsacemu družemu predmetu.

Iz Gorice. — Za predsednika c. k. naše okrožne sodnije je izvoljen gosp. baron Karol Codelli, bivši predsednik v Rovinji. Nadjamo se, da bode gosp. predsednik, ki po obilnih skušnjah živo pozná potrebo, da pri sodnijah veljá enaka pravica vsacemu jeziku, in ki dobro zna slovenski in hrvarški jezik, skrbno čul nad tem, da se slovenskemu narodu nikjer in nikoli ne bode krajšala ravnopravnost. Dobro došel nam tedaj!

Iz notranjske Bistrice. — Slavil se je 20. avgusta v čitavnici naši rojstni dan Njih Veličanstva presvitlega cara, ob enem pa se je tudi obhajala obletnica čitavničinega rojstnega dneva. Eno leto in dan stara naša narodna čitavnica prav krepko stoji, čeravno so ji pred letom nekteri nemškutarski našinci prerokovali pogin. Čudno se je sicer narodnjakom našim to dozdevalo, da bi vsahnilo kadaj domače drevo, ktero je v zračji slovenskem vsajeno, in jo oživlja čista sapa domorodna. Molčali so raji, kakor da bi se bili branili, ter si mislili (kar se zdaj že nekako potrjuje) da se kaj

takega le primeriti more na pravam, ktere niso „naše gore listi.“ Take naprave re s čedalje bolj hirajo, tako, da menda kmali izginejo iz z emlje slovenske. — Beseda 20. avgusta je bila krasna. Prečastiti gospod predsednik je v prijetnem govoru povdarjal namen svečanosti, pa tudi namen čitavnice, kateri se je sèm ter tje nekako prezirati začel. Namen njen je iz obraževanje; zato je živo priporočal branje slovenskih knjig in časopisov in prosil domorodce, naj bi blagovolili posoditi ali darovati čitavničini knjižnici dobrih knjig, katerih bi si udje tudi izposojevati mogli. Ni ne poglavni namen, povdarjal je g. govornik dalje, le razveseljevanje, kakor se nekterim dozdeva, in ki so le takrat zadovoljni, kadar si dobro peté nabrusijo. — Petje je vodil g. France Grbec po svoji novi skušnji, ktero si je pridobil v praški konservatorji. Reči moramo, da veselje je slišati njegov krepki in čisti glas, ki sladka čutila v slušavcih izbuja, in jim razodeva lepoto mojsterskih del slovenskih skladateljev. Vilharjeva igra „servus petelinček“ je bila prav dobro dovršena. — Naj naznanimo pri ti priliki še nekaj smešnega slovenskemu svetu, da izvé, kako preljubeznjive prijatle da imamo. Ker smo, kakor lansko leto, obhajali rojstni dan Njih Veličanstva presvitlega cara, nam je nekdo hotel to svečanost zabraniti, češ, da s tem bomo — risum teneatis amici! — razodevali, da vlečemo z Magjari, kateri isti dan slavijo sv. Štefana! Za božjo voljo, kako bi moglo kaj takega nam le v misel priti, ker nam je preveč znano, kako ljubezen imajo Magjari do nas Slovanov sploh. Povemo pa vendar tistemu možku enkrat za vselej, če se tudi na glavo postavi, da Slovenci bodo rojstni god Njih Veličanstva vedno slavili, ko zvesti njegovi podložni. Nekterim pa konečno še naročamo, bolj previdno o čitavnici govoriti, sicer bojo v časnikih marsikaj jim neljubega izvedeli. — Pred enim tednijo tukaj gad pičil mlado deklico, ktera je že čez eno uro umrla. Naj si to žalostno dogodbo zapomnijo vsi tisti, kateri blodijo, da gadov pik ni nevaren! — V saboto 19. dne t. m. je na polji strela ubila pastirja, okoli kterege je bilo mnogo živine, ktera pa ni bila celó nič poškodovana. — V naši Bistrici je novo društvo, ako se more novo imenovati, ktero se imenuje „bravno društvo!“ — Z Bogom! Tako imate danes novíc na kupe, veselih in žalostnih, smešnih in resnih. Variatio delectat!

Pri Št. Jurji pod Kumom 1. sept. L. G. — 30. dné velikega srpana ob poli osmih zvečer se je med strašnim viharjem vsula ko oreh debela toča, ter je blizo 20 minut neusmiljeno divjala; čisto vse nam je pokončala; nič družega nam ni pustila kakor krompir v zemlji zakopan. Zraven tega je pa še strašni naliv rodovitno zemljo z njiv odplavil, jih s peskom in kamnjem nasul, tako da je ubog kmet še za poznejši čas hudo udarjen. 80 do 90 gospodarjev Št. Jurske duhovnije je ta strašna nevihta zadela. Malo klaje, prav malo strnenega žita, zdaj pa še ta nesreča! Berači smo popolnoma! Brez kake pomoči nam ne bo mogoče se obraniti gladá; kdo bo pa davke plačeval? Bog se usmili!

Iz Ljubljane. (Spomini iz Dunaja.) Poklican na Dunaj v mednarodni zbor zdravnikov, kateremu je važna naloga, da se posvetuje o živinskih kugah in drugih človeštvu nevarnih, pa tudi zastran kupčije pomenljivih bolezin, se je vrednik „Novic“ pri tej priliki, kot deželni odbornik, poklonil tudi Njih eksk. državnemu ministru grofu Belkredi-u in ž njim marsikaj govoril o zadevah, ki se tičejo slovenskega naroda. Poleg družih zadev mu je odkritosrčno odkril, kar pogrešamo v šolah in v uradnijah, ki imajo z ljudstvom opraviti, in da peticija Slovencev še zmiraj milo čaka — rešitelja. Prijazni gospod minister se je rad spustil v pogovor, rekši,

da kakor je deželni zborom treba večega okrožja za njih delovanje, se mu ravnopravnost narodna zdi prevažna podlaga srečni Avstrii; obljubil je pomoči, pa tudi željo izrekel, da ga deželni zbori in vsi domoljubi avstrijski podpirajo v poslu njegovem, ki je na mnogo stran zelo težaven. Ves vesel in dobrega upanja, da se bojo obljube tudi v djanji izpolnile, je vrednik zapustil ministra, pri katerem je pozneje še dvakrat bil. To upanje je pa toliko bolj opravičeno, ker tudi to, kar je gospod minister rekel županu našemu gosp. dr. Costa-tu, ko mu je tri dni potem izročil zaupnico mesta ljubljanskega, jasno kaže, da ves drugačen duh veje zdaj pri najviši vladi naši. Rekel mu je, da je trdna volja Njih Veličanstva presvitlega cesarja, da bode avtonomija resnica postala; svobodna srenja je glavna podlaga zdravega državnega napredka; napak je, ako se od zgoraj začne zidati. Da se pa dobra stvar srečno dovrši, treba nekoliko časa; na vrat na nos ne gré, zlasti ako niso še povsod ustanovljena velika zastopništva srenjska. Dobro vem — je rekel grof Belkredi — da ima ministerstvo nasprotnikov dokaj, vendar je pritrtil, da ga to ne straši o izpeljavi tistih imenitnih pravil, ki jih je prejel od Njih Veličanstva. — Tudi župan je ves radosten zapustil gospoda ministra, kakor se je tudi iz pogovora z gosp. dr. Helfertom prepričal, da bi sreča bila za avstrijske Slovane, ako bi on postal minister nauka. Nemški centralisti se bojé Slovanom pravičnega možá, zato se deró na vse grlo, da ne bi bil minister. Gosp. župan dr. Costa je bil tudi pri Njih Veličanstvu zahvalit se, da so ga potrdili župana. Preprijazno so ga blagovolili sprejeti in milostljivo so omenili tudi pri tej priliki vedno verne vdanosti Ljubljancanov. Županu in vredniku „Novic“ ostane v vsem preblag spomin na Dunaj, od ktereга sta se tudi zato težko ločila, ker sta mnogokrat srečna bila v družbi vrlih svojih rojakov, ki bivajo ondi. Da bi se izpolnile pravične želje!

— Gosp. župan dr. Costa se je na Dunaji še dalje mudil, da je ogledal mestno gasilno napravo, veliko trgovnico, mesnice itd. — O novi trgovnici bomo prihodnje obširneje govorili, ker ta dunajska naprava bo tudi nam Kranjcem, Primorcem, Štajarcem itd. na velik dobiček.

— „Triglav“ po „Tagesp.“ piše, da so Kočevarji tako srečni, da so zdaj pod novim ministerstvom v 14 dneh dosegli, kar niso dosegli popred po večletni prošnji: njih c. k. okrajni predstojnik g. M. Pintar je djan v pokojni stan. Vse je veselo.

— Gosp. dr. vitez Miklošič je prišel včeraj v Ljubljano.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Razun kolere, ki se klata na mejah našega cesarstva, pa, hvala Bogu, jih še nikjer ni prestopila, nam sedanji čas nič družega ni pri srcu, kakor to, kako se bo pod novim ministerstvom prerodila Avstrija. Vsak željno čaka: kaj bo in kako; previdni ljudje pa tudi vejo, da se nova Avstrija ne dá v 6 tednih vstvariti. Treba je resnega prevdarka na vsako stran, da ne bode napak, kar se stori. Zdaj, ko vidimo očitno, da ima ministerstvo trdno voljo pravičnemu biti ustanovnosti vseh narodov, radi čakamo še 6 tednov, da se le začne izvrševanje diplome oktoberske, pa odvrne nevarnost dualizma. Pretekli teden nam je prinesel važni dopis, ki ga je novi minister pravosodja poslal c. k. višim državnim pravdnikom in v katerem časni-

karstvo rešuje stisk, v katerih je zdihovalo pretekla leta. Gospod minister naroča v tem dopisu oblastnijam, naj sicer ostro čujejo nad tem, da se po časnikih ne škoduje javnemu blagru, a naj se ogibujejo tudi vsemu, kar bi izbudilo sum, da oblastnija nalašč koga prežganja; zlasti v Avstrii, kjer biva mnogo narodov, nam ima vsak narod pravico odkritosrečno razodeti svoje potrebe in svoje zahteve, da vlada vidi, kaj želijo narodi. Ako pa časnik napada svetlo najvišo osebo, — ako razrušuje edinstvo in celoto države, podkopuje spoštovanje postav in zasmehuje uradnike s hudobnim namenom, tadaj naj ostra kazen zadene tako početje.“ Tako je pravo. Podoba je tedaj, da, kakor državni minister namerava birokratično gospodarstvo v avtonomijo premeniti, tako minister pravosodja preganjanje časnikov v dostojno svobodo tiska. — Na Ogrskem so novi veliki župani izvoljeni; sklicati se ima erdeljski zbor po volilnem redu od leta 1848, da sklene o prihodnji razmeri z Ogrsko. Če tudi tistim vzrokom, zavoljo katerih kričijo nemški centralisti zoper to sklicanje erdeljskega zbora, nikakor ne pritrjujemo, se vendar bojimo, da bi iz teh priprav, ako se kaj tacega primeri tudi hrvaškemu zboru, se ne izcimil dualizem, zakaj prav to so one zemlje, od katerih največ zavisí, da se oktoberska diploma izpolne in federalizem izvede. — Kakor je podoba, ne bode Mazuranić dolgo več hrvaški dvorni kancelar; „Zukunft“ željo izrazuje, da bi škof Strossmajer stopil na njegovo mesto. — Ni ne prazna govornica, da se bo zmanjšalo število ces. uradnikov v vseh dečelah; ministerstvo je zaukazalo vsem deželnim poglavarstvom, višim deželnim sodnijam in finančnim oblastnijam, da v 14 dneh pošljejo na Dunaj sposobnice vseh uradnikov, ktere bojo podlaga razsodbi, kateri ostanejo, kateri pa se denejo v pokojni stan.

Denarni zapisnik Matičini.

Novi udje:

a) kot ustanovnik:	
Gospod Klun Vincenci, profesor na trgovski akademii na Dunaji	10 gold.
b) z letnim doneskom:	
„ Aleš Anton, duhovni pomočnik pri sv. Jakobu v Trstu	2 „
„ Tušek Janez, kmet v Megušnici pri Železnikih	2 „
„ Drašler France, čevljarski mojster v Ljubljani	2 „
	16 gold.
Z doštetimi poprejšnjimi	1427 „
Skupaj	1443 „

Stari udje, ki so plačali za 2. leto:

a) ustanovniki:	
Gg. Cigale Matej, Čepon Anton, Močnik Matej, Skalè Pavel, Zorman Jože, dr. Zupan Jožef = 86.	
b) Letniki:	
Gg. Hohn Edvard, Hohn Robert, Perona Ljudevit, Raktelj France, Tisen Ivan = 122.	
V Ljubljani 20. avgusta 1865.	Dr. Jer. Zupanec.

Popravek. V zadnjem listu „Novic“ v sestavku „o pogozdevanji Krasa“ namesti jagnjed beri trepetljika, in namesti Lonnicera xylosteum (rešeljika) beri prunus mahaleb.

Kursi na Dunaji 5. septembra.

5 % metaliki 68 fl. 25 kr.	Ažijo srebra 107 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 72 fl. 85 kr.	Cekini 5 fl. 17 ⁵ / ₁₀ kr.

Loterijske srečke:

V Gradcu } 2. sept. 1865: 52. 68. 33. 11. 47.
na Dunaji } 65. 58. 9. 2. 66.
Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 13. septembra.